

Arrest

nr. 223 639 van 5 juli 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als partner in een duurzame relatie van mevrouw C. R., van Nederlandse nationaliteit. Op 9 mei 2017 wordt het verblijf van meer dan drie maanden door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten geweigerd.

1.2 Op 14 juni 2017 huwt de verzoekende partij met mevrouw C. R. Op dezelfde dag dient zij een nieuwe bijlage 19ter in, ditmaal als echtgenoot van mevrouw C. R. Op 21 november 2017 mag aan de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) worden afgeleverd. Op 27 december 2017 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van de F-kaart, geldig tot 14 december 2022.

1.3 Op 14 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 21 februari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: V(...)

Voorna(a)m(en): K(...) C(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 14.06.2017, op basis van zijn huwelijk met R(...),C(...) J(...) ((...)) van Nederlandse nationaliteit, met wie hij op 14.06.2017 in het huwelijk trad. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier en het Rijksregister blijkt immers dat betrokkene en mevr. R(...) sinds 24.11.2018 uit de echt gescheiden zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene daarom beëindigd worden. Er is geen sprake mere van een familiale cel, de gezinshereniging is inmiddels achterhaald.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief dd. 19.04.2018 werd aan betrokkene betekend op 02.05.2018.

Betrokkene heeft volgende documenten binnengebracht:

- *Attest van tewerkstelling bij S(...) nv voor het jaar 2017 en 2018, alsook de bijbehorende individuele rekeningen van het jaar 2017 en 2018.*

In het aan betrokkene betekende onderzoek staat uitdrukkelijk vermeld: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden tot op heden geen stukken meer voorgelegd.

Betrokkene is gehuwd met de referentiepersoon op 14.06.2017. De echtscheiding werd reeds uitgesproken op 24.11.2018. Wanneer de procedure tot ontbinding aanving blijkt niet uit het administratieve dossier. Echter blijkt reeds duidelijk uit het Rijksregister dat betrokkene geenszins 3 jaar gehuwd is geweest met referentiepersoon, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Hierdoor kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater §4, 1°.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen zijn ook de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° voor betrokkene niet van toepassing. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 42 quater, §4, 4° omschreven, daartoe legt betrokkene eveneens geen documenten voor, noch blijkt iets in die aard uit het dossier. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 14.06.2017, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 46 jaar lang in zijn land van herkomst. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is en de echtscheiding inmiddels werd uitgesproken. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1.

Artikel 42quater, §1, laatste lid bepaalt: (...)

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Evenwel heeft verzoeker een attest van tewerkstelling voorgelegd voor het jaar 2017 en 2018. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij. Meer nog, verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf toe dat dit zonder meer een positief element is.

Verzoeker is met andere woorden reeds meer dan twee jaar tewerkgesteld in België.

Verwerende partij stelt dat het hebben van een job geen afdoende bewijs van integratie is in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan.

Zelfs indien het hebben van een job geen bewijs van integratie zou vormen, quod non, dan nog vormen de gevolgen van het hebben van een job dit wél. Verzoeker is ondertussen immers meer dan twee jaar tewerkgesteld, waardoor hij een collegiaal netwerk heeft opgebouwd, alsook de Nederlandse taal onder de knie heeft.

Daarnaast heeft verzoeker een aantal cursussen met succes volbracht, wat tevens wijst op zijn integratie (STUK 3). Zo is hij geslaagd voor de cursus maatschappelijke oriëntatie, alsook voor twee niveaus Nederlands, waaruit men mag afleiden - zeker in combinatie met het feit dat hij reeds meer dan twee jaar tewerkgesteld is - dat hij voldoende Nederlands kan.

2.

In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld dat er geen sprake zou zijn van een familiale cel.

Verzoeker betwist niet dat de oorspronkelijke familiale band - op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht verkreeg - niet meer is. Hij en zijn ex-echtgenote zijn immers uit de echt gescheiden.

Evenwel neemt dit niet weg dat er thans geen sprake kan zijn van een familiale cel.

Verzoeker heeft immers een nieuwe partner, mevrouw B(...) W(...), die de Belgische nationaliteit heeft (STUK 4).

Zij leerden elkaar kennen toen het huwelijk van verzoeker en zijn ex-echtgenote reeds minder goed ging, maar hebben pas een vaste relatie sinds juli 2018 (toen verzoeker en zijn ex-echtgenote al uit elkaar waren).

Thans vormen zij dus al meerdere maanden een vast koppel, waardoor er wel degelijke sprake is van een familiale cel in hoofde van verzoeker.

Het middel is gegrond."

2.1.2 Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...) § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...) en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid,

om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. (...)"

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij zich in een van de gevallen bevindt voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. Concreet is de bestreden beslissing gesteund op artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij en haar Nederlandse echtgenote sinds 24 november 2018 uit de echt gescheiden zijn en er geen sprake meer is van een familiale cel. De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat de oorspronkelijke familiale band, op grond waarvan zij haar verblijfsrecht kreeg, er niet meer is.

Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij ook niet voorhoudt dat zij zich in een van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet zou bevinden. Zij beroept zich echter op artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en wijst op haar collegiaal netwerk ten gevolge van haar tewerkstelling en op de cursussen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands die zij met succes volbracht. Ook voert zij aan dat wel degelijk sprake is van een familiale cel, met name met haar nieuwe partner, mevrouw B. W., die de Belgische nationaliteit heeft.

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet inderdaad de verplichting oplegt tot het voeren van een socio-economisch onderzoek, waarbij de gemachtigde moet rekening houden met *"de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin [zij] bindingen heeft met [haar] land van oorsprong"*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hieromtrent ook uitdrukkelijk gemotiveerd heeft. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij slechts de motivering betwist die betrekking heeft op haar 'gezins- en economische situatie' en op haar 'sociale en culturele integratie in het Rijk', zodat aan de overige vaststellingen van de gemachtigde geen afbreuk wordt gedaan.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde op 19 april 2018 aan de burgemeester van Arendonk werd gevraagd om de verzoekende partij een brief met betrekking tot het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet te betekenen. In deze brief wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht heeft verkregen, en wordt haar in het kader van artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet gevraagd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie, opdat de gemachtigde zou kunnen nagaan of zij desondanks haar verblijfsrecht kan verderzetten. De verzoekende partij nam op 2 mei 2018 kennis van deze brief en legde ook daadwerkelijk documenten neer, met name attesten van tewerkstelling en individuele rekeningen voor de jaren 2017 en 2018.

De gemachtigde stelt met betrekking tot de tewerkstelling van de verzoekende partij het volgende: *"Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42^{quater} §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42^{quater}, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contradicties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten."* Hij besluit ook het volgende: *"Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan."*

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift een aantal van deze vaststellingen en betwist vervolgens zonder meer de vaststelling dat het hebben van een job geen bewijs van integratie zou

vormen. Zij zet echter niet uiteen, laat staan dat zij aantoont, waarom dit het geval zou zijn. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens lijkt te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maakt niet dat deze beoordeling artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet zou schenden.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat, zelfs als het hebben van een job geen bewijs van integratie zou vormen, de gevolgen van het hebben van een job dit wel vormt. Zij wijst hierbij op haar tewerkstelling gedurende twee jaar, het opgebouwde collegiale netwerk, een aantal cursussen (maatschappelijke integratie en twee niveaus Nederlands) die zij met succes heeft volbracht en het feit dat zij de Nederlandse taal onder de knie heeft. Zij voegt bij haar verzoekschrift haar attest van inburgering van 26 november 2018. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij het laatstgenoemde stuk ter kennis heeft gebracht van de gemachtigde. Nochtans wordt in de brief met betrekking tot het socio-economisch onderzoek het volgende uitdrukkelijk benadrukt: *“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”* De verzoekende partij heeft echter nagelaten om nog andere stukken dan de hoger vermelde stukken met betrekking tot haar tewerkstelling neer te leggen. Bijgevolg heeft zij ook niets voorgelegd met betrekking tot haar talenkennis, haar inburgering of het collegiale netwerk dat zij zou hebben opgebouwd. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis heeft. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf wijst op de hoger geciteerde paragraaf uit de brief aangaande het socio-economisch onderzoek en vervolgens aangeeft dat tot op heden geen stukken meer werden voorgelegd. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist.

In de mate dat de verzoekende partij oordeelt dat in haar hoofde wel sprake is van een bijzondere manier van integratie of van grote moeite om geïntegreerd te geraken, terwijl de gemachtigde van oordeel is dat dit niet het geval is, blijkt dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

Vervolgens wijst de verzoekende partij op het feit dat wel degelijk sprake is van een familiale cel, want dat zij sinds juli 2018 een vaste relatie heeft met mevrouw B. W., van Belgische nationaliteit. De Raad wijst erop dat de gemachtigde met betrekking tot de familiale situatie van de verzoekende partij het volgende overweegt: *“Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is en de echtscheiding inmiddels werd uitgesproken. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.”* Ook werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat geen sprake meer is van een familiale cel met de referentiepersoon. Verder houdt zij niet voor dat sprake is van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk ingaat op de mogelijkheid dat sprake zou zijn van een nieuwe relatie, maar hierbij vaststelt dat er nergens in het dossier enige blijk is van zulke nieuwe relatie. De Raad stelt vast dat dit inderdaad beantwoordt aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij voegt bij haar huidig verzoekschrift een kopie van de identiteitskaart van mevrouw B. W. met daarbij een ongedateerde handgeschreven verklaring van mevrouw B. W. dat zij sinds 25 juli 2018 een relatie heeft met de verzoekende partij, maar het blijkt niet dat deze stukken of enig ander stuk met betrekking tot haar nieuwe relatie vóór het nemen van de bestreden beslissing op 14 februari 2019 aan de gemachtigde werden overgemaakt. In dit verband is het opnieuw relevant te wijzen op het feit dat aan de verzoekende partij in de haar op 2 mei 2018 betekende brief uitdrukkelijk werd meegedeeld dat zij tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart de relevante wijzigingen van haar situatie moest doorgeven aan de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad merkt in dit verband nog op dat de nieuwe relatie van de verzoekende partij blijkens de verklaring van mevrouw B. W. nog geen drie maanden na de ontvangst van het betrokken schrijven is begonnen. De verzoekende partij kan de gemachtigde niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met haar nieuwe relatie, wanneer hij hiervan geen kennis kon hebben.

Een schending van artikel 42^{quater} wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

In deze zin kan verwezen worden naar het arrest van de RW nr. 205.020 dd. 07.06.2018, dat naar analogie kan worden toegepast op de casus van verzoeker (STUK 5). In dit arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat er rekening gehouden moet worden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gegeven worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

2.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Hij is hier immers reeds meer dan twee jaar tewerkgesteld, waarbij hij een netwerk van collega's heeft opgebouwd en bovendien de Nederlandse taal onder de knie heeft gekregen.

Hij heeft hier cursussen tot inburgering en Nederlandse lessen gevolgd.

Hij heeft hier opnieuw een vaste relatie.

Kortom, verzoeker heeft hier een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

2.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18

februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De verzoekende partij beroept zich op een privéleven in België. Op een gezinsleven in België beroept zij zich niet.

De Raad wijst erop dat in de eerste plaats moet worden nagekeken of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Het voormelde artikel 8 definieert het begrip 'privéleven' niet. Dit is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, *Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

De verzoekende partij beroept zich op haar tewerkstelling gedurende twee jaar, waarbij zij een netwerk van collega's heeft opgebouwd en de Nederlandse taal onder de knie heeft gekregen, op cursussen tot inburgering en Nederlandse lessen die zij hier heeft gevolgd en op het gegeven dat zij opnieuw een vaste relatie heeft.

De Raad wijst erop dat uit de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken dat de gemachtigde op de tewerkstelling van de verzoekende partij wel degelijk is ingegaan in de bestreden beslissing en dat de gemachtigde van de andere elementen geen kennis had op het moment van het nemen van de

bestreden beslissing. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat dit het moment is waarop het bestaan van een privéleven moet worden beoordeeld. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten waarom de uitgebreide motivering van de gemachtigde met betrekking tot haar sociale en culturele integratie niet zou volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ook hier wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, niet maakt dat het voormelde artikel 8 zou geschonden zijn. Ook herhaalt de Raad dat hij als annulatierechter niet bevoegd is een opportuniteitsonderzoek door te voeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE